

ELÄMÄNVIISAUKSIA

Tämä elämä on kuin kirjava kangas,
jota ihminen kiireesti kutoo.
Sitä kangasta viel' emme valmiina nää,
kun näkyy jo kultainen langanpää
ja sukkula sormista putoo.

Tääll' elon virtaa kun soudellaan,
on kulku niin monenlaista,
on joskus tyyntä ja rauhaisaa,
on myötä ja vastakkaista.

Hymy on laulua sydämen kielen,
se kruunaa, kaunistaa iloisen mielen.
Hymyllä voi kuivata kyyneleitä,
kauniisti kukittaa elämän teitä.

Leikissä, elämän kukkaishaassa,
vieras on talvi ja vieras on syys.
Lapsessa, kukkien kuninkaassa,
avaa nuppunsa iäisyys.

On elämä usein mutkikas tie,
polku mi' vihreisiin lehtoihin vie,
kukkaset ilon ja rakkauden
olkoon runsaina reunoilla sen.

Miksipä tähdet taivahalla
noin ovat vieretyksin?
Miksipä etsivät ihmiset toista
eivätkä viihdy yksin?

Pieneen kehtoon mahtuvat,
kaikki suuret unelmat.

Luonnon suuret lapsukaiset
avaruuden alla,
nauttikaamme elämästä
ilolla ihanalla.

Ei niin suurta surua,
ettei ilo voita,
ei niin yötä pimeää,
ettei aamu koita.

Päivä pilvinen
voi aurinkoiseen vaihtua,
huolet tämänpäiväiset
voi huomenna jo haihtua.

Parempi kuin tavara,
on sydän lämmin, avara.

Niin on ihmisajatus
kuin savupatsas ikään,
kun se lähtee nousemaan,
niin sitä ei estä mikään.

Viel' on sulla leikin aika,
aika armas lapsuuden,
sulle loistaa taivaan tähdet,
siintää saaret satujen.